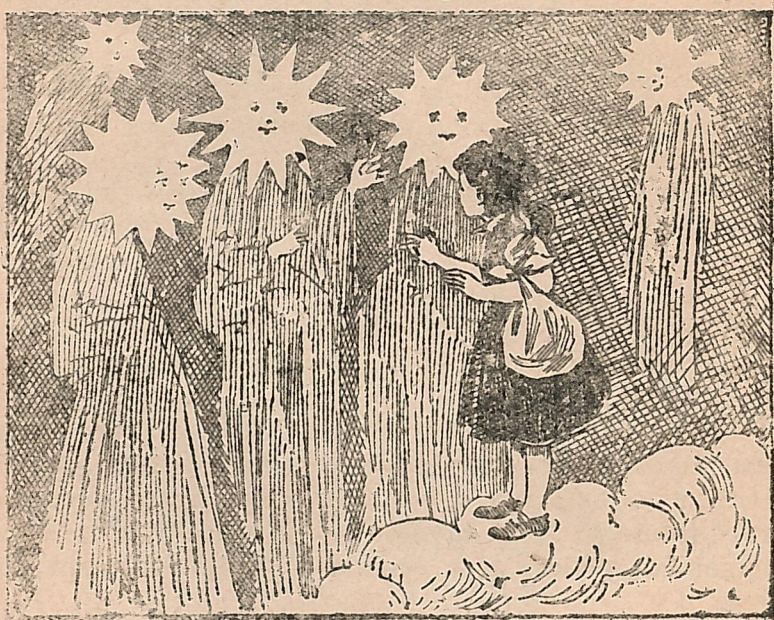

Толкова дълго време тѣ таѣха това нѣщо и криеха скръбта си отъ нея. Но които тя взе толкова много да ги моли, да ѝ кажатъ истината, тѣ ѝ рекоха; че, когато се добила, била много слабицка та, като искали да я кръстятъ пратили ги за вода и тѣ дълго време се бавили и не се върнали.

— „Тогава азъ съмъ причината на тѣхното нещастие“ — извика тя съ плачъ и не можеше да се утѣши.

Тя си тури въ ума да трѣгне по свѣта, да дири братята си и да ги освободи. Родителитѣ ѝ дълго време не искаха да я пуснатъ, но най-сетнѣ се принудиха да се съгласятъ. За споменъ тя взе майчиния си пръстенъ, единъ хлѣбъ бърдуче вода и едно малко столче, за да сѣда на него, когато я заболятъ краката отъ пътъ.

Много време тя обикаля и на всѣкъждѣ питаше: